

סאלי מיגרונדי

סאלי מיגרונדי חיה לבדה בבית קטנטן, לא גדול מארגז פסנתר. המקום היה גדול מספיק בשביל סאלי מיגרונדי כי היא הייתה גברת קטנה מאוד, לא יותר מחצי מטר גבהה. ביתה של סאלי מיגרונדי עמד בקצה נחל קטן, נחל נחמד של מים צלולים ששרו בזמזום מתמיד לסאלי מיגרונדי.

הנחל עבר דרך יער גדול שנמשך קילומטרים רבים וכיסה בירוק גבעות ועמקים וביתה של סאלי מיגרונדי עמד בדיוק במרכז של היער. כל חיות היער הכירו ואהבו את סאלי מיגרונדי והיא הכירה ואהבה את חיות היער.

כל בוקר היא פיזרה אוכל על פני המים הזורמים והדגים בצבעים מרחיבים קפצו מהים כדי להודות לה. היא גם שמה אוכל בגינתה הקטנה בשביל ציפורים ואלה שרו לה בתמורה זמירות יפות.

אפילו אמא צביה הביאה את הקטנים שלה על רגליהם החלושות אל סאלי מיגרונדי, כדי

היית רוצה לדעת לאן זורמים המים מהמעייין שלנו? ואישתו ענתה "הוא זורם עד שמגיע לים!"

שיכירו אותה וסאלי מיגרונדי ליטפה את עורם החלק ודיברה אליהם והם לא יכלו שלא לאהוב אותה.

מאז ומתמיד חיה סאלי מיגרונדי בביתה הקטן על שפת הנחל שעבר את היער הגדול. היא חיה שם עוד כשהעצים הגבוהים ביותר היו רק נבטים קטנים. היא חיה אפילו הרבה לפני כן, עוד יותר מזה ומי זה ומי זה. הרבה יותר!

יום אחד אדם שגר על גבעה, במרחק גדול מאוד מהיער הלוחש, אמר לאישתו "האם לא

המים הלוחשים.
האיגרת של סאלי מיגרונדי צפה בנחל עד
שילד קטן וילדה קטנה מצאו אותה והוציאו
מהנחל.
וכשקראו את האיגרת של סאלי מיגרונדי בה

היא הזמינה אותם לביקור, הלכו לאורך הנחל
עד שאחרי הרבה, הרבה זמן הגיעו לבית
הקטן.

סאלי מיגרונדי הופתעה מאוד כשראתה את
שני הילדים, כי בינתיים שכחה לגמרי שכתבה

"אני יודע, יקירתי" ענה "אבל מעניין אותי
להכיר את כל האזור שדרכו הוא עובר."
הם המשיכו לדבר על כך עוד זמן רב והדבר
התחיל לעניין אותם מאוד עד שבסוף האיש
כתב דבר מה על פיסת נייר ושם אותה
בבקבוק קטן, שם אותו על פני המים והביט
איך הוא נסחב עם מי הנחל.

הבקבוק הקטן צף במים, התגלגל מעל מפלים
קטנים, טבל לעומק ועלה לפני המים עד
שבסוף נעצר בסבך פרחים יפים, שלידם
סאלי מיגרונדי באה כל בוקר לשאוב מים
בדלי.

סאלי מיגרונדי מצאה את הבקבוק ולקחה
אותו לביתה הקטן כדי לקרוא את איגרת
הקטנה שראתה בפנים.

האיגרת הייתה כל כך לבבית שסאלי מיגרונדי
אמרה "אענה עליה!" והיא כתבה איגרת שבה
הזמינה את כל מי שיקרא אותה לביקור
אצלה.

והיא שמה את האיגרת בבקבוק קטן ושלחה
אותו על פני הנחל, מרקד ומתגלגל על פני

את ההזמנה.

"הי, הלו ילדים" אמרה סאלי מיגרונדי "מאין אתם באים הנה?"

"מצאנו את האיגרת שלך והלכנו לאורך הנחל עד שבאנו לביתך הקטן" ענו.

"ואמא ואבא שלכם לא ידאגו שאתם נעדרים מהבית זמן רב?"

"אנו יתומים" אמרו הילדים.

סאלי מיגרונדי נישקה להם והזמינה אותם לביתה הקטן.

דלת הבית הייתה קטנה מאוד והילדים היו צריכים לרדת על ארבע כדי לעבור בה. אך כשהיו כבר בפנים הופתעו לראות שהחדרים הם גדולים מאוד. למעשה חדר המגורים של סאלי מיגרונדי היה גדול יותר מאשר כל הבית שלה, כי כפי שבוודאי ניחשתם, ביתה של סאלי מיגרונדי היה בית קסום.

ובפינת החדר עמד מתקן מוזר עם גבעול כסף במרכזו. הגבעול היה כפוף ותחתיו עמדו חמש או שיש כוסות בדולח.

זו הייתה מזרקה קסומה, והילדים מצאו שהם

יכולים לשתות ממנה מי סודה כמה שרק ירצו. בחדר השני היו שתי מיטות קטנות ולבנות וסאלי מיגרונדי אמרה שאלה מיטות שלהם. והבית הקסום עשה הכל כדי שכל אחד שיכנס לתוכו ירגיש בנוח.

אחרי שסאלי מיגרונדי הראתה לילדים את חדר המיטות שלהם היא הובילה אותם לחדר האוכל ושם הם מצאו שולחן מלא דברים טעימים. הילדים אכלו ואכלו ואכלו כי שולחן הקסמים ידע מה רוצה לאכול כל מי שיושב לידו. לכן תוכלו להיות בטוחים שהיה שם מלא עוגות וגלידה וסופגניות והכל.

וכך שני הילדים היתומים חיו עם סאלי מיגרונדי זמן רב. וכל בוקר כשקמו ממיטותיהם הלבנות, תוך צחוק ושמחה, מצאו לרגליהם מתנה חדשה וכל בוקר היה להם משחק חדש לשחק בו, כי המיטות הקסומות ידעו בדיוק במה כל ילד רוצה לשחק באותו היום.

סאלי מיגרונדי הייתה מאוד מרוצה שהילדים באו לחיות אצלה ולכן כתבה יותר איגרות

לחיות איתה. אך הבית של סאלי מיגרונדי הוא עדיין קטן מאוד בחוץ. אבל מספיק שתזחלו על ארבע דרך הדלת תראו שורות ושורות של חדרים קטנים ובכל אחד מיטה אחת או שתיים, לבנה כמו שלג. ולמרות שסאלי מיגרונדי היא אישה קטנה וגבהה לא יותר מחצי מטר, הרי בפנים אושרה הוא גדול כמו הר גבוה. כי היא הרי פיה ויכולה להרגיש בפנים אושר גדול כמו המקום בבית הקטן שלה. יום אחד האיש שחי על הגבעה ליד המעיין שממנו זורם הנחל אמר לאישתו "אני אלך לאורך הנחל ואראה לאן הוא מגיע!" והוא הלך לאורך הנחל, והלך והלך והנחל

ושלחה אותן עם זרם המים ויותר ויותר ילדים באו עד שהבית של סאלי מיגרונדי היה גדול מאוד בפנים אך עדיין קטנטן בחוץ. צחוק הילדים ושירתם נשמעו ביער הלוחש וכל השטח מסביב לבית היה מלא צעצועים ומשחקים ונדנדות וגלשניות וערמות חול ובתי בובות מלאים בובות יפות ורהיטים קטנים. עמדה שם סחרחורת שידעה מתי לעצור ולתת לילדים לרדת ולעלות כדי שלא יפגעו, והיו גם חנויות של ממתקים ודברים טובים ודוכני גלידה כך שהילדים יכלו לקבל תמיד מה שרק רצו. זה היה מקום נהדר לחיות בו וסאלי מיגרונדי שמחה מאוד מאושרם של הילדים. תחילה חיות היער הלוחש הופתעו כששמעו את הצחוק העליז וכשראו את המוני הילדים משחקים סביב הבית, אך הם התרגלו מהר לילדים ואפילו באו לחנויות ודוכני גלידה כדי לאכול שם. מדי שנה סאלי מיגרונדי שולחת הזמנות דרך מי הנחל ויותר ויותר ילדים יתומים באים

הוביל אותו דרך היער הלוחש הגדול עד לים. אזי הוא הסתובב וחזר לאורך הנחל, דרך היער הלוחש עד שהגיע שוב לביתו על הגבעה.

"הלכתי לאורך הנחל דרך יער גדול" הוא סיפר לאישתו "עד שהגעתי לים. אז חזרתי ובאתי באותה הדרך. זה היה מסע נהדר, אבל כשהגעתי לאמצע היער ראיתי קרחת יער לצד הנחל ומי הנחל ממש זרחו בשמש והדגים קפצו מהמים והראו לי את הצבעים היפים שלהם וכל הרחבה הייתה מלאה בפרחים נהדרים ובנגינת הציפורים. זה היה כל כך יפה שעצרתי והקשבתי. והיה נראה לי כי מאות ילדים משחקים סביבי, ולמרות שלא שמעתי אותם הרגשתי כאילו הם צוחקים וצועקים במשחק סביבי!"

"זה היה בוודאי מאוד יפה" אמרה אישתו. "זה היה באמת נפלא. וכשחזרתי ועברתי שוב באותו המקום ראיתי חיות יער שבאו למקום זה ונראה כאילו הם אוכלים שם, וכל הזמן הרגשתי בצחוק ושמחה של ילדים. ופתאום

התמלאתי בהנאה ובאושר כאילו ישבתי בקצה עולם הפיות." "אבל אז התכופפתי כדי לשתות מי הנחל וראיתי בקבוקון קטן קשור לפרח שצמח במים, את הבקבוקון הקטן עם האיגרת ששמתי על פני המים לפני הרבה, הרבה זמן. אז לקחתי אותו והבאתי הביתה." ומתרמילו הוא הוציא את הבקבוק הקטן ושם על השולחן לפני אישתו. "הייתי רוצה לדעת מי קשר את הבקבוק לפרח" אמרה האישה כשהיא לוקחת את הבקבוק כדי לראותו יותר טוב. ומאחר שסאלי מיגרונדי השתמשה בבקבוק הזה הזוג הטוב ידע מיד על סאלי מיגרונדי ועל הבית הקטן ועל הילדים שחיים בו. מדי שנה האיש בא עם אישתו והם הולכים לאורך הנחל עד שמגיעים לרחבת היער במרכז היער הלוחש. שם הם יושבים ומרגישים באושר הגדול שזורם מלבבות של סאלי מיגרונדי ושל הילדים. ולמרות שהם לא יכולים לראות את הילדים או את סאלי

וכשהם חוזרים הביתה הם מרחבת היער, ליד
הנחל המזמזם ומצלצל, לבותיהם מלאים
באושר שמספיק להם לשנה שלמה.

מיגרונדי, הם יודעים שאלה הם כאן, כי מדי
פעם הם יכולים לשמוע את צחוקם ואפילו
להרגיש מגע יד קטנה.

